

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

DNR-1.720.41.2023.JG

Warszawa, 13 marca 2024 r.

DECYZJA nr DNR-1/8/2024

Na podstawie:

- 1) art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222; dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: śpiwór Cool Club by Smyk, kod EAN: 5903977346438, wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt, polegających na ryzyku uduszenia się i umarza postępowanie administracyjne;
- 2) art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu: śpiwór Cool Club by Smyk, kod EAN: 5903977346438, niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 15 000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa;
- 3) art. 25a ust. 1 i 6 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 4 622,59 zł (słownie: cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote 59/100), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych produktu: śpiwór Cool Club by Smyk, kod EAN: 5903977346438, przeprowadzonych przez Laboratorium Inżynierii

Materiałowej i Środowiska Instytutu Techniki Górniczej KOMAG z siedzibą w Gliwicach.

Uzasadnienie

Pismami z 7 lipca 2023 r. oraz 1 sierpnia 2023 r. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes UOKiK” bądź „organ nadzoru”) protokoły wraz z aktami kontroli nr: ZK.8361.176.2023 i ZK.8361.207.2023, dotyczące produktu: śpiwór Cool Club by Smyk, kod EAN: 5903977346438 (dalej jako: „śpiwór”, „produkt”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie (dalej jako: „strona postępowania”).

Kwestionowany produkt to kremowy, dwuwarstwowy śpiwór przeznaczony dla dzieci do 6 miesiąca życia. Zewnętrzna warstwa jest poliestrowa, natomiast wewnętrzna wykonana jest z bawełny. Ramiączka są spinane napami, dół śpiwora jest otwierany i zapinany na zamek błyskawiczny. Na przodzie śpiwora znajduje się nadruk – stylizowany śpiący lisek. Do produktu dołączono etykietę zawierającą następujące informacje: COOL CLUB by SMYK, ŚPIWÓR, CTG2403545/7078200, kod EAN: 5903977346438, C/O:CN SS22/2, 69,99 zł, 1,0 TOG. Ponadto umieszczono na niej informacje w języku angielskim (m.in.: MONTHS 0-6; informacje na temat rezystancji termicznej oraz ostrzeżenia, by nie stosować w połączeniu z innymi elementami pościeli, a także gdy głowa dziecka może przedostać się przez otwór na szyję, gdy śpiwór jest zapięty). Na wszywkach materiałowych umieszczono m.in. następujące informacje: IMPORTER/DYSTRYBUTOR: SMYK S.A. ul. Domaniewska 48, 02-672 Warszawa, Polska, Wyprodukowano w Chinach, kod EAN: 5903977250247, ART. NO: LTG2403545; INDEX: 7025051, SIZE: MONTHS 0-6.

W trakcie kontroli nr ZK.836.176.2023 inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej dokonali oceny oznakowania śpiwora na podstawie przepisów ustawy ogólnym bezpieczeństwie produktów, posiłkując się normą PN-EN 16781:2018-10 *Tekstylne artykuły dla dzieci – Wymagania bezpieczeństwa i metody badań dotyczące śpiworów dziecięcych do użytku w łóżeczku* (dalej jako: „norma”) w tym zakresie, stwierdzając:

- brak ostrzeżenia o treści: *OSTRZEŻENIE! Trzymać z daleka od ognia*, o którym mowa w pkt. 5.2 lit c) normy;
- brak instrukcji użytkowania, o której mowa w pkt. 5.4 normy, która powinna zawierać następujące ostrzeżenia:

- a) *OSTRZEŻENIE! Nie stosować, jeżeli głowa dziecka może przedostać się przez otwór na szyję, gdy jest zapięty do stosowania;*
- b) *OSTRZEŻENIE! Upewnić się, że otwory na szyję i ręce są bezpiecznie zapięte;*
- c) *OSTRZEŻENIE! Nie stosować, jeżeli dziecko potrafi wydostać się z łóżeczka;*
- d) *OSTRZEŻENIE! Nie stosować w połączeniu z kołdrą do łóżeczka ani kocem. Wziąć pod uwagę temperaturę w pomieszczeniu i bieliznę nocną dziecka. Przegrzanie może zagrozić życiu twego dziecka!;*
- e) *OSTRZEŻENIE! Trzymać z daleka od ognia.*

Następnie próbka produktu została przekazana do Laboratorium Inżynierii Materiałowej i Środowiska Instytutu Badawczego ITG KOMAG w Gliwicach celem sprawdzenia w zakresie wybranych cech mechanicznych określonych w normie. Badania wykazały, że śpiwór nie spełnia wymagań pkt. 4.1.2.1 i pkt. D.1 załącznika D normy (sprawozdanie z badań nr 233.2/DLS/2023 z 11 lipca 2023 r.), ponieważ:

- obwód otworu na szyję wynosi (370±10 mm) i nie mieści się w przedziale od 280 mm do 320 mm (wzrost dziecka od 50 cm do 65 cm, wiek od 0 do 6 miesięcy) – pkt 4.1.2.1 normy – Tabela 1;
- obwód otworu na rękę wynosi (410±10) mm i jest większy niż 280 mm (wzrost dziecka od 50 cm do 65 cm) – załącznik D normy – tabela D.1;
- obwód otworu na rękę wynosi (430±10) mm i jest większy niż 280 mm (wzrost dziecka od 50 cm do 65 cm) – załącznik D normy – tabela D.1;
- obwód klatki piersiowej wynosi (690±10) mm i jest większy niż 570 mm (wzrost dziecka od 50 cm do 65 cm) – załącznik D normy – tabela D.1.

W związku z tym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803; dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 8 września 2023 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa śpiwora oraz w sprawie nałożenia na tego przedsiębiorcę kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa i obowiązku poniesienia kosztów badań laboratoryjnych produktu. W tym samym piśmie organ nadzoru zwrócił się do strony postępowania o potwierdzenie roli w obrocie kwestionowanym śpiworem oraz o przekazanie informacji i dowodów dotyczących obrotu produktem będącym przedmiotem postępowania. Ponadto, w związku z tym, że na produkcji widniały dwa różne kody EAN, organ nadzoru zwrócił się o wskazanie prawidłowego kodu.

Pismem z 21 września 2023 r. strona postępowania oświadczyła, że produkt jednorazowo zakupiła [informacja prawnie chroniona], przedstawiając fakturę zakupu z 26 kwietnia 2022 r. wraz z dokumentacją celną. W tym samym piśmie strona oświadczyła, że produkt sprzedawany był, zarówno detalicznie, jak również za pośrednictwem dystrybutorów. Detalicznie sprzedawano produkt w sklepach stacjonarnych oraz za pośrednictwem strony internetowej. Z informacji przekazanych w tym piśmie wynikało, że dystrybutorzy nabyli łącznie [informacja prawnie chroniona] produktu. Konsumenci dokonujący zakupu w sklepach stacjonarnych i za pośrednictwem sklepu internetowego nabyli [informacja prawnie chroniona], a na stanie spółki pozostało [informacja prawnie chroniona] sztuk. Średnia cena sprzedaży dla klientów detalicznych wynosiła [informacja prawnie chroniona], natomiast dla dystrybutorów [informacja prawnie chroniona]. Strona postępowania wyjaśniła, że pojawienie się dwóch kodów EAN na wszywce jest wynikiem pomyłki popełnionej w fabryce oraz wskazała, że prawidłowy jest kod EAN: 5903977346438. Ponadto oświadczyła, że niezwłocznie po otrzymaniu informacji o wynikach badań przeprowadzonych na zlecenie Inspekcji Handlowej wycofała produkt ze sprzedaży i rozpoczęła przygotowania do jego utylizacji. Jednocześnie strona poinformowała, że nie otrzymała żadnych reklamacji ani skarg dotyczących produktu.

Postanowieniem z 27 października 2023 r., wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 45 dni na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez kwestionowany śpiwór i przedstawienie dowodów potwierdzających podjęte w tym celu działania. Organ nadzoru poinformował stronę postępowania, że powinna przedstawić dowody świadczące o powiadomieniu dystrybutorów o zagrożeniu stwarzanym przez śpiwór oraz o konieczności wstrzymania sprzedaży tego produktu. Prezes UOKiK wyjaśnił, że śpiwory znajdujące się w posiadaniu dystrybutorów należy od nich odebrać i przedstawić faktury korygujące, a w przypadku dystrybutorów, którzy nie posiadają śpiworów na stanie – przekazać ich oświadczenia o nieposiadaniu produktu. Prezes UOKiK wskazał również, że w przypadku produktów zwróconych przez dystrybutorów oraz konsumentów, strona powinna przedstawić dowody potwierdzające ich zniszczenie (np. protokół zniszczenia, fakturę za usługę utylizacji) albo zwrot do dostawcy (np. w postaci faktury korygującej). Dodatkowo strona postępowania została zobowiązana do zamieszczenia ogłoszenia skierowanego do klientów we wszystkich sklepach stacjonarnych oraz na stronie internetowej, a także do przedstawienia dowodu w postaci, np. wydruku ze strony internetowej z zamieszczonym ogłoszeniem.

Pismem z 14 grudnia 2023 r. strona postępowania poinformowała o działaniach podjętych w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez kwestionowany śpiwór. W wyniku kontaktu z dystrybutorami produktu (tj. podmiotami, które dokonały zakupu produktu na

podstawie faktur VAT) przekazała faktury korygujące od [informacja prawnie chroniona], które potwierdzają zwrot [informacja prawnie chroniona] egzemplarzy oraz oświadczenia [informacja prawnie chroniona] kontrahentów o nieposiadaniu produktu. Strona postępowania wskazała, że od [informacja prawnie chroniona] dystrybutorów nie otrzymała odpowiedzi, pomimo skierowanych do nich zawiadomień. Strona postępowania przekazała również zestawienie wygenerowane z systemu informatycznego przedstawiające liczbę produktów wycofanych z poszczególnych sklepów. Ponadto przekazała oświadczenia kierowników sklepów, które potwierdzały brak produktu na stanie oraz umieszczenie w widocznym miejscu (przy kasie sklepu) ostrzeżenia dla konsumentów dotyczącego wadliwego śpiwora. W tym samym piśmie strona postępowania przekazała wydruk ze swojej strony internetowej, potwierdzający fakt zamieszczenia komunikatu dla konsumentów. Ponadto strona postępowania przekazała protokół zniszczenia towaru, w którym podano, że zniszczono [informacja prawnie chroniona] sztuk produktu. W tym samym piśmie strona postępowania oświadczyła, że produkty, które zostaną zwrócone przez konsumentów, w związku z zamieszczonym ogłoszeniem, będą przekazane do utylizacji. Dodatkowo oświadczyła, że w przyszłości nie będzie wprowadzać na rynek produktu będącego przedmiotem postępowania.

Ponieważ przekazany protokół zniszczenia nie obejmował wszystkich egzemplarzy, które były w posiadaniu strony postępowania [informacja prawnie chroniona]), Prezes UOKiK w piśmie z 5 stycznia 2024 r. wezwał stronę postępowania do wyjaśnienia tej kwestii. Ponadto poinformował stronę postępowania, że w związku z brakiem odpowiedzi od [informacja prawnie chroniona] dystrybutorów, powinna ponowić próbę kontaktu i przekazać organowi nadzoru stosowne dowody.

Pismem z 16 stycznia 2024 r. strona postępowania wyjaśniła, że wskazana przez nią ilość pozostająca na stanie magazynowym [informacja prawnie chroniona] obejmuje, zarówno liczbę [informacja prawnie chroniona] sztuk produktu zwróconych przez sklepy stacjonarne oraz liczbę produktów pozostających na stanie magazynowym [informacja prawnie chroniona]. Ponadto strona postępowania przekazała dodatkowy dokument, który dotyczył zamówienia usługi utylizacji z 15 stycznia 2024 r. Strona postępowania oświadczyła, że podmioty działające na rynkach zagranicznych dokonują utylizacji we własnym zakresie, ze względu na wysoki koszt sprowadzenia produktów do Polski. Ponadto załączyła wiadomości mailowe skierowane ponownie do [informacja prawnie chroniona] dystrybutorów zagranicznych wraz z odpowiedziami od [informacja prawnie chroniona] z nich (jeden potwierdził brak produktu, drugi zadeklarował posiadanie [informacja prawnie chroniona] sztuk).

Ponieważ przekazany dokument zamówienia utylizacji stanowił kopię niepotwierdzoną za zgodność z oryginałem, w piśmie z 5 lutego 2024 r. Prezes UOKiK wezwał stronę

postępowania do uzupełnienia braku formalnego tego dokumentu. Ponadto poinformował ją, że dokument ten nie stanowi dowodu dokonania zniszczenia śpiworów, a jedynie dowód zamówienia takiej usługi. Jednocześnie organ nadzoru poprosił stronę postępowania o złożenie wyjaśnień dotyczących brakujących [informacja prawnie chroniona] sztuk śpiworów, które nie były zutilizowane oraz podanie liczby sztuk produktów zwróconych przez konsumentów. W tym samym piśmie organ nadzoru poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z 15 lutego 2024 r. strona postępowania przekazała protokół z 17 stycznia 2024 r., który potwierdzał zniszczenie [informacja prawnie chroniona] sztuk. Ponadto strona wyjaśniła, że w ramach tej utylizacji zostały przekazane brakujące [informacja prawnie chroniona] sztuki produktu oraz że konsumenci zwrócili [informacja prawnie chroniona] egzemplarze. Ponadto oświadczyła, że w wyniku powtórnego zawiadomienia kontrahent z [informacja prawnie chroniona] zadeklarował posiadanie [informacja prawnie chroniona] sztuk produktu i obecnie prowadzone są uzgodnienia dotyczące zwrotu produktu, przedstawiając na potwierdzenie korespondencję mailową z tym podmiotem.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Przedsiębiorca SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie wprowadził śpiwór będący przedmiotem postępowania na rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. Na etykiecie dołączonej do produktu umieszczono napis „Cool Club by Smyk” oraz logo Cool Club. Na swojej stronie internetowej przedsiębiorca będący stroną postępowania wskazuje Cool Club jako jedną ze swoich marek. W związku z tym, Prezes UOKiK uznał przedsiębiorcę SMYK S.A. z siedzibą w Warszawie za producenta w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu art. 3 pkt 2 lit. a) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Dodać należy, że strona postępowania – pomimo wezwania organu nadzoru – nie określiła swojej roli w obrocie kwestionowanym śpiworem.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1

ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku braku polskich szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów lub norm będących transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów albo jeżeli produkt nie jest zgodny z tymi normami, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności z uwzględnieniem spełnienia wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej, będących transpozycją norm europejskich, innych niż normy uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Norma PN-EN 16781:2018-10 *Tekstylne artykuły dla dzieci – Wymagania bezpieczeństwa i metody badań dotyczące śpiworów dziecięcych do użytku w łóżeczku* stanowi wyżej opisany rodzaj normy, dlatego ocena bezpieczeństwa produktu została przeprowadzona z uwzględnieniem określonych w niej wymagań.

Podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa śpiwora stanowiły ustalenia inspektorów Inspekcji Handlowej, poczynione zarówno na podstawie oceny organoleptycznej, jak również na podstawie przeprowadzonych badań laboratoryjnych tego produktu. Na podstawie badań organoleptycznych stwierdzili oni, że produkt nie posiada ostrzeżeń, które pozwolą konsumentom na jego pełne i bezpieczne użytkowanie, a konstrukcja śpiwora, ze względu na większe niż określone w normie wartości obwodów klatki piersiowej oraz otworów na ręce, bez zamkniętych zatrzasków, stwarza ryzyko wsunięcia się dziecka do wnętrza śpiworka.

Mając na uwadze ww. nieprawidłowości, inspektorzy Inspekcji Handlowej uznali, że produkt stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia małych dzieci, z uwagi na możliwość uduszenia a ryzyko związane z jego używaniem jest wysokie. Ponadto konsumentami narażonymi na to ryzyko są małe dzieci (w wieku od 0 do 36 miesięcy), stanowiące kategorię szczególnie chronioną na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Mając na uwadze te ustalenia, Prezes UOKiK uznał, że kwestionowany produkt nie jest bezpieczny

i może stwarzać zagrożenie dla zdrowia i życia małych konsumentów. Przedsiębiorca będący stroną postępowania nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa śpiwora i podjął działania mające na celu wyeliminowanie stwarzanych przez produkt zagrożeń.

W świetle art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeśli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że strona postępowania 26 kwietnia 2022 r. nabyła od [informacja prawnie chroniona] sztuk śpiwora, następnie sprzedała dystrybutorom polskim i zagranicznym [informacja prawnie chroniona], natomiast [informacja prawnie chroniona] egzemplarzy sprzedała detalicznie, za pośrednictwem sklepów stacjonarnych oraz sklepu internetowego. Na stanie magazynowym spółki pozostało [informacja prawnie chroniona] sztuk produktu.

W ramach działań, mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, strona postępowania wstrzymała sprzedaż śpiwora oraz zamieściła ostrzeżenie dla konsumentów, zarówno na swej stronie internetowej, jak również w każdym sklepie stacjonarnym. W ostrzeżeniu wskazała na możliwość zwrotu posiadanych egzemplarzy produktu oraz oświadczyła, że komunikat dotyczący produktu będzie dostępny do czasu zakończenia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu. Ponadto poinformowała wszystkich [informacja prawnie chroniona] dystrybutorów, którzy dokonali zakupu śpiwora za pośrednictwem faktur VAT, o konieczności wstrzymania sprzedaży oraz zwrotu posiadanych egzemplarzy. Na skutek tych działań otrzymała faktury korygujące od [informacja prawnie chroniona], które potwierdzają wycofanie [informacja prawnie chroniona] sztuk śpiwora, odebrała również [informacja prawnie chroniona] sztuki śpiwora od konsumentów, [informacja prawnie chroniona] sztuk ze sklepów stacjonarnych oraz [informacja prawnie chroniona] sztuk z magazynu spółki. Łącznie wycofała z rynku [informacja prawnie chroniona] sztuki śpiwora. Ponadto otrzymała oświadczenia [informacja prawnie chroniona] przedsiębiorców zagranicznych o nieposiadaniu tego produktu, natomiast [informacja prawnie chroniona] dystrybutorów, mimo udokumentowanych prób kontaktu, nie udzieliło jej odpowiedzi. Śpiwory będące w posiadaniu strony postępowania zostały zniszczone, co zostało potwierdzone przekazanymi przez stronę postępowania dowodami. Strona nie przedstawiła dowodu na zniszczenie [informacja prawnie chroniona] sztuk śpiwora, będących w posiadaniu [informacja prawnie chroniona], ale oświadczyła, że rozpoczęła proces uzgadniania zwrotu tych produktów, a ponadto zapewniła, że wszystkie zwrócone jej w przyszłości egzemplarze zostaną zniszczone, co Prezes UOKiK uznał za wystarczające. Ponadto strona postępowania oświadczyła, że nie będzie wprowadzać na rynek produktu będącego przedmiotem postępowania.

Mając na względzie całokształt zebranego materiału dowodowego, w tym oświadczenia i dowody przekazane przez stronę postępowania, organ nadzoru uznał, że usunęła ona przyczyny zagrożeń stwarzanych przez śpiwór, co stanowi przesłankę do umorzenia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa śpiwora na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Z uwagi na uznanie przez Prezesa UOKiK, że śpiwór nie jest bezpieczny, wprowadzający go na rynek przedsiębiorca SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy.

Zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich – względnie samo zagrożenie nimi – stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli powinna stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzany na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż produkty wprowadzane przez nią na rynek będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tę działalność, w stopniu wystarczającym do jej poprawnego

prowadzenia (*vide* wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98. *Każda osoba przystępująca bowiem do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność*).

W niniejszym postępowaniu za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał fakt, że produkt przeznaczony był dla grupy konsumentów szczególnie chronionej przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj. dla małych dzieci (w wieku od 0 do 6 miesięcy). Należy podkreślić, że produkt może być przekazywany do użytkowania innym dzieciom, zatem ten sam śpiwór może być używany przez kilkoro dzieci, co poszerza krąg konsumentów narażonych na ryzyko stwarzane przez ten produkt. Nieprawidłowości konstrukcyjne ustalone w drodze badań laboratoryjnych produktu, mogą doprowadzić do wsunięcia się dziecka do wnętrza śpiworka, co w konsekwencji może przyczynić się do jego uduszenia. Inspektorzy Inspekcji Handlowej oszacowali ryzyko związane z użytkowaniem śpiwora na poziomie wysokim. Ponadto należy mieć na względzie, że dużo śpiworów [informacja prawnie chroniona] nadal może być w posiadaniu konsumentów, narażając dzieci na ryzyko uduszenia.

Jednocześnie za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał także fakt, że na produktach nie było wymaganych ostrzeżeń. Zamieszczenie tego typu informacji na produkcie to jedno z ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie bezpieczeństwa produktu. Umożliwiają one konsumentom pełne i bezpieczne korzystanie z produktu.

Okolicznością świadczącą na niekorzyść strony postępowania jest również fakt, że w przeszłości toczyły się już w stosunku do niej postępowania w sprawie produktów przeznaczonych dla małych dzieci, tj. w sprawie łóżeczka (decyzja Prezesa UOKiK DNR-1/6/2021 z 28 stycznia 2021 r. umarzająca postępowanie na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i odstępująca od nałożenia kary), w sprawie fotelika do kąpielii (decyzja Prezesa UOKiK DNR-1/23/2022 z 15 czerwca 2022 r. umarzająca postępowanie na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i nakładająca karę za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa w wysokości 5 000 zł) oraz w sprawie bidonu ze słomką (decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/7/2023 z 17 lutego 2023 r. umarzająca postępowanie na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i nakładająca karę za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa w wysokości 12 000 zł), w związku z czym, strona postępowania powinna być świadoma ciężących na niej obowiązków i dopilnować, aby oferowane przez nią produkty dla dzieci spełniały wymagania bezpieczeństwa.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK uznał podjęcie przez stronę postępowania działań zmierzających do wycofania kwestionowanych śpiworów z rynku oraz przekazanie dowodów tych działań.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa [informacja prawnie chroniona] i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. W związku z faktem, że stosownie do oświadczenia strony postępowania z 21 września 2023 r. średnia cena sprzedaży produktu netto dystrybutorom i konsumentom był inna, Prezes UOKiK uwzględnił tę okoliczność i przyjął za średnią cenę sprzedaży produktu netto dystrybutorom kwotę: [informacja prawnie chroniona]. Ustalona w ten sposób korzyść majątkowa ze sprzedaży produktu wyniosła 109 186 zł.

Określając korzyść majątkową, Prezes UOKiK uwzględnił fakt przekazania przez stronę postępowania dowodów potwierdzających wycofanie z rynku [informacja prawnie chroniona] sztuk ([informacja prawnie chroniona], [informacja prawnie chroniona] sztuk wycofanych ze sklepów oraz [informacja prawnie chroniona]sztuki zwrócone przez konsumentów).

Wymierzając karę w wysokości 15 000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych 00/100), Prezes UOKiK uwzględnił wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w sentencji niniejszej decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Z uwagi na brak uregulowania przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stosownie do przepisu art. 26 tej ustawy, w zakresie nieuregulowanym w niej, do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Przesłanka przewidziana przepisem określonym w art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione

łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania przez ponad rok wprowadziła na rynek dużą liczbę produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa i stwarzających zagrożenie dla konsumentów ([informacja prawnie chroniona]). Ponadto produkt ten stwarzał wysoki poziom ryzyka związanego z jego użytkowaniem. Dodatkowo, przeważająca większość egzemplarzy produktu ([informacja prawnie chroniona]) znajduje się wciąż u konsumentów i naraża ich na wysokie ryzyko dla zdrowia i życia konsumentów należących do kategorii konsumentów, podlegającej szczególnej ochronie (małych dzieci). Reasumując, dobro chronione jakim jest zdrowie i życie konsumentów zostało w znaczący sposób naruszone.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania zaprzestała naruszania prawa poprzez podjęcie działań eliminujących zagrożenie stwarzane przez produkt, jednakże drugi warunek – przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa – nie znajduje w tej sprawie zastosowania. Skoro warunki z przesłanki wskazanej w art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego muszą być spełnione łącznie, a warunek znikomości, jak zostało to wykazane powyżej, nie zachodzi, zatem odstąpienie na podstawie tej przesłanki od nakładania kary i poprzestanie na pouczeniu, nie jest możliwe.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie drugiej z przesłanek wymienionych w ww. przepisie nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej, strona postępowania również nie informowała organu o takiej okoliczności.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. W toku postępowania Prezes UOKiK nie wydał postanowienia na podstawie art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zatem na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego oraz niezaistnienia przesłanek obligujących organ do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, organ nadzoru uznał za celowe wymierzenie kary pieniężnej, która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny, skłaniając przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 i 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną w wysokości 15 000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych 00/100) należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Ponadto, na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, opłaty związane z badaniami i opiniami biegłych ponosi strona postępowania. W związku z tym, Prezes UOKiK nałożył na przedsiębiorcę SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie obowiązek uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 4 622,59 zł (słownie: cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote 59/100), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez Laboratorium Inżynierii Materiałowej i Środowiska Instytutu Techniki Górniczej KOMAG z siedzibą w Gliwicach. Koszt badań laboratoryjnych produktu ustalony został na podstawie faktury VAT nr 00848/DP/2023 z 25 lipca 2023 r., sporządzonej przez Instytutu Techniki Górniczej KOMAG w Gliwicach.

Zgodnie z art. 25a ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w związku z art. 2 § 2 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, 2760) przedsiębiorca SMYK Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie obowiązany jest uiścić ww. kwotę na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000** w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 143 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, wniesienie wniosku o ponowne rozpatrzenie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty za badania laboratoryjne.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222) strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 141 § 2 oraz art. 127 § 3 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów strona postępowania może w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt. 3 sentencji decyzji.
- 3) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, 1705 i 1860) strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 4) W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.
- 5) W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 lub 3 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.
- 6) Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.
- 7) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzeczownika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
- 8) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Katarzyna Bednarz
/podpis elektroniczny/